

VACKOR

G U L Y Á S J Ó Z S E F

csatornaparton fut a nyúl
bennünk meghalt a muta mur
lehetne tenni jobb lapokra
vihettük volna többre sokra

vidám talicska légi járom
meglebbenő aljas taláron
kutyafej s büzlő tetű kel át
nem hallja ő se hall se lát

ül a parancsos kis világon
repedt torkából szétrikácsol
kikelt a tyúk tojás nincsen
megmagyarázza majd az Isten

légyen vitenzil tarle mánus
kettőből hármat el: humánus
májustól lehet szebbet kérni
mint a köcsög rútul kiégni

öcskös! bagót vegyen az állam
eszem magam kopik az állam
72 centi voltam régen
ebből mi marad mire bevégzem

istálló ez vagy parlament tán?
kutya likából ki parlamentál?
sok az ördög kevés a páka
disznó a disznó fülét lerágja

íme egy hazugság új tételei
ezeréves de étellel telis-teli

pöf-pöf pipál komám a Györmán
mi ég de büdös kutyaszőr tán?
Iréнке így fedd kövön ingat
Jóska magában nincs tapintat

Jani János pöfög mint katlan
mennybe néz amely lakatlan

mért jött Sevár ha nem tud hinni
gémeskútnál vödörből inni?
és kiönteni ami fölösleg
igyon a jószág is de rögvest

imázzon otthon amott beszéljen
éljen száraz maga-kenyéren
vaját csak néha azt is fagyva
meglátom hogy nyög az ebadta

száraz kenyéren ésszel éljen
áztassa le vagy fogat cseréljen

hagyma se legyen vöröshagyma
almája rothadt férges faalja

éjszaka írtam mindig verset
nem rítt mellettem senki szerzet
éreztem néha nagyobb lázat
szíjjártóból ha szíjat vágnak

Budapesten jártam kutyámmal
húztam a terhet kutyahámmal
ki volt a bolond én vagy mások
kevés ésszel is tudhatjátok

nem érdekel tán jobb volt lenni
bolond mint szót lenyelni
kívánni másnak minden szépet
s magunknak hagyni ami kiéget

Sevár elült a krumplilevesben
nálunk is mély feneketlen
keresztel el vagy anélkül
pokolra száll úgylis legvégül

Gorbacsov halként partra dobva
seprőző ár botozó dogma
pikkelyezik ma Oroszország
eszik fekete levessel tortát

kaviár nélkül állnak lesben
Lenin tatáival tartják felesben
ez ugart kerülve más utakra
új ember-legelő felé mutatva

füle mögött virágos kert volt
méhessel fönt kézzel kivert bolt
a gálic volt hozzá korom
ó ifjúság! ó vén ifjú korom!

beleszippantottam néha mélyen
szédültem: így kell tán élnem
ily szörnyű boldogan? szóltam
elmentem és csúful lakoltam

hegyi hegymögi duma beszéd
elhangzott itt és hangzik elég
pockok patkányok irnokiból
emberevőt de humánust csiszol

te esztergált lábú kis pacsirta
a piramis ablakában ki írta
azaz kiról írt Sheley Petőfi
ki büntetését az égben tölti

kukorica sültkrumpli kristály
Ludas Ludas neked ez mit fáj?
esőznek múltak képek havaznak
pereg a szalag néha s magamnak

egyszer megáll de nem lesz vége
fordul másnak a másik felére
utunkon nincs menetrend Gábor
csont néz ki az élet falából

jön az édes Szörpike kisasszony
nevet hatig de reggel hattól
tavasz-csipett kis melle álom
sajog e vén omlatag várrom

elment s lett sötétség bennem
hiába ugrálok benne fennen
vakon támolygok előre-hátra
boldog lennék ha enyém a Tátra?

kő-vas-gipsz-bronz-éhes írók
irodalmak a mindent kibírók
mindent túlélnek hiszen csálnak
az igazak élnek s belehalnak

mennyi homokot kell átszítálni
porban élni esőben járni
sok a homok kevés az arany
víg az ember mert boldogtalan

patkányok zászlósi és a pincék
őrültjei az ember kincsét
szerteszórják vihar a polyvát
s átok-esőként nyakába ontják

útban a hajam gyerünk megyünk
nem lesz több árok ég velünk
gyászos-fekete ünnep lesz itt
az ördögöt áldják aki elvitt

a szegényházak halk duruzsolása
régest akárha minket várna
csorbult beszéd életlen elme
mintha már rég körüllebegne

régi öreg való még 896-ból
száraz fatengőss öregasszony
egy pörnyés épp most landol
szép balkonán: a hulladékhalmon

szereti-e az állatot? remélem
magam is állat volnék kérem
de ez sokszor nem jut eszembe
olyankor vagyok ember nemde?

a gyerekek mennek nekimennek
mint a dungó falnak mindennek
a felnőtt álmos tengert utánoz
anti-eretnek disznóbőrt hámoz

tyúkot olt disznót meghámoz
tojóztat boldog mi köze mához
hálót csomóz magának hámot
le sem köpi a lapos világot

sose néztem föl nem emeltem
e fákra a fejem ha erre mentem
másra gondoltam másért éltem
megbocsáthatatlan örök vétkem

nekem itt se éjjel se nappal
sakkban tart ördög és angyal
egyszer egyik máskor a másik
míg fogam kihull vagy belevásik

régi fatengős öregasszony
szilvaként kell hogy megasszon
kuckóban vagy ki gangra téve
rég halott már ha jön a vége

csontjai zsákban kuglibabák
megkoccannak ha mozdul kabát
a bőre mi lazán összefogja
az élet volt most halál a gombja